

Една година от освобождаването на българските медици

Вече една година българските медицински сестри и палестинският лекар, които бяха държани като заложници в продължение на осем и половина години в затворите на Либия, се радват на възврънатата им свобода. Медиците бяха осъдени два пъти на смърт, но след като присъдата им бе променена на доживотен затвор, стана възможно тяхното екстрадиране. Те бяха помилвани от президента Първанов веднага след при пристигането им в София на 24 юли 2007 г.

Сдружение "Възраждане" беше единствената българска организация в Чехия, която организира две акции в Прага в защита на медиците – молебен в чешката православна църква „Св. св. Кирил и Методий“ и мирен протест пред либийското посолство, съвместно с Амнести Интернешънъл.

СЪДБАТА НА БЪЛГАРСКИТЕ МЕДИЦИ ГОДИНА ПО-КЪСНО

Българските медицински сестри и палестинският лекар бяха наградени през май с приза „Медицинска сестра на годината“. Наградата им бе присъдена още през 2003 г., но те бяха в затвора и не можеха да я получат. Междувременно им бяха дадени жилища, които все още са необитаеми заради липсата на вода и електричество. На петте медицински сестри и д-р Здравко Георгиев ще бъдат преведени вноски от бюджета за пенсионно и здравно осигуряване, което ще им дадат възможност да придобият пенсионни права. Ашраф ал Хаджудж също ще бъде осигурен, защото е български гражданин. При пенсионирането си медиците ще получават месечна добавка в размер на социалната пенсия за старост, която е за сметка на републиканския бюджет. „Искам да гледам напред. Но кошмарите, че ме отвлечат, че ме душат или че черни кучета ме хапят, все още ме спохождат в сънищата ми и аз плача насън“, споделя Валя Червеняшка. Тя работи в болницата в Бяла Слатина и получава месечна заплата от 136 евро. Валентина Сиропуло също се върна на работа в болницата в Пазарджик. „Много неща в България са се променили към добро“, каза Сирополу, но според нея цари хаос в здравеопазването. Нася Ненова и Кристияна Вълчева завършиха първата си година обучение по кинезитерапия

в София. Българският лекар от палестински произход Ашраф Ал Хаджудж се ожени за българка и е баща на момче на три месеца. Той подаде жалба срещу Либия пред Комисията по правата на човека на ООН в Женева и пред френски съд. „Няма да пропусна нито една възможност, където и да е в света, за да започна дело срещу либийския диктатор“, който е „отговорен за нашата трагедия“, заяви той, като допълни, че иска да бъде призната „нашата невинност и да ни бъдат предоставени компенсации“. Снежана Димитрова, не може да се върне на работа, тъй като едната ѝ ръка е била обездвижена в следствие на мъченията. „Всеки от нас е сграбчил свободата в ръце и намира начин да се справя с живота. Аз много бързо се адаптирам и към лошото, и към хубавото. Момичетата също се справят с живота.“, казва Кристияна Вълчева.

„КЛЕТКАТА НА КАДАФИ“

Това е българското заглавие на романа-изповед на Снежана Димитрова, който тя написа във Франция за 15 дни. Книгата вече е издадена на френски език със заглавие „Кошмар“ от издателство „Мишел Лафон“. Двама журналисти превърнаха разказа на Снежана от Ботевград в книга – Десислава Минчева, кореспондент на БиТиВи в Париж, и Франсоа Форестие от списание Нувел обсерватор. „За добро или за лошо книгата

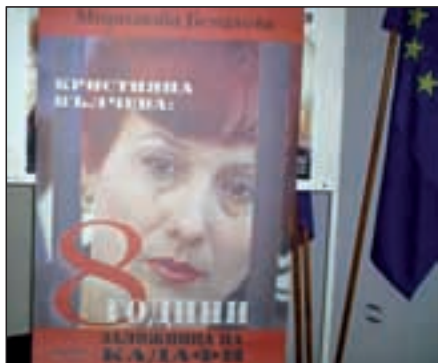

се появи и моята основна цел беше да разкажа на всички, които ни подкрепяха, че това се е случило в 21-ви век и че това сме го допуснали ние. Книгата ми е изключително позитивна, дори към либийците, защото за мен най-важното беше да не остане злоба в сърцето ми и никога да не се загнезди мисъл за отмъщение, защото мисля, че това е нещото, което трови нашия живот“, казва Снежана. Тя вече не сънува кошмари. Не пази писма и вещи от затвора. Изхвърлила е всичко. Иска да забрави ужаса.

КРИСТИЯНА ВЪЛЧЕВА : „8 ГОДИНИ ЗАЛОЖНИЦА НА КАДАФИ“

Мемоарите на медицинската сестра Кристияна Вълчева, озаглавени „8 години заложница на Кадафи“, разкриват ужасите, преживени от българските медици в либийския затвор и истината за делото „Бенгази“, за „заслугите“ на българската дипломация, която не само бе изоставила нашите съграждани в Либия, но и разпространяваше клюки

и измислици за тях. За две седмици журналистката Мирюлюба Бенатова написва книгата заедно с Кристияна по поръчка на френското издателство „Ексо“. Издателство „Милениум“ издаде ръкописа в края на миналата година. Книгата е сред 10-те най-продавани заглавия във Франция. „Често съм си мислила, че искам да

Вързаха ни очите, опряха ни до стената с вдигнати ръце, на един крак. Като за разстрел, но по-лошо. Заповед. Никакъв сън.

Когато не можех повече да издържам и стъпалото ми докосна земята, разбрах какво е да те бият по петите с кабел. Дебел, усукан с много метал, облечен в пластмаса... Играх ръченица, под ритъма на кабела, докато не рухнах. Единият крак, удар, другият крак, удар. И така няколко дни. Вече нямах стъпала. Имаше мехури, кръв и лимфа.

Останала без крака, трябваше да стоя с вдигнати ръце до стената. Когато ги отпусках, кабелът се развърташе по цялото ми тяло. Плътта ми се превърна в огромен хематом, от който трудно можеш да познаеш какъв е цветът на кожата ми. Ден и нощ. Редувах кабела с тояга. Накрая трябваше да тичам. Забавлявах се да ме гледат как търча от единия край на коридора до другия.

Но ми пазеха лицето. Трябваше да изглеждам добре.

Аз не знаех коя съм. Не можех да понасям собствената си миризма. Миризма на ужас. След 45 дни без вода, потта ми миришеше на страх. Пилех ноктите си по стените на килията. Превръщах се в скот, в животното, което иска само да оцелее“.

„Имаше моменти, в които ни разпитвах по едно и също време. Местеха машината от едната стая

заспя и да не се събудя – признава Кристияна. – Страхувах се и изпитвах ужас от това, че ще ме убият по време на изтезанията и няма да мога да кажа гласно, че съм невинна. Човешките възможности наистина са без граници. Оцелява се по един единствен начин – просто никога да не губиш вяра. Това,

в другата. Той (Ашраф) си измисляше нещо, после идвах при мен за детайлите. И обратното. Веднъж ни мъчиха заедно. Като в два ковчега. Вързани – легло до легло. Ашраф облечен с мръсна арабска дреха, запретната до кръста. Гол надолу. Кабелът на тока беше увит около пениса му.

Не знам дали чувстваше унижение. Когато мен ме съблякоха гола, не чувствах. Бях добитък. С Ашраф виехме, плачехме и крещяхме едновременно. Истеричната песен, родена от електричеството се смесваше с думите, които очаквах. Той реве и аз рева. Той казва, че съм му дала пари, аз казвам – да. Попитах Кучето – колко съм му дала. Отвърна ми: – 5 000 долара. Аз казах три. Джума се смя. Нашият делириум беше неговият апогей.

■■■

Май 1999, Школата за полицейски кучета, кабинетът на Шефа.

– Съблечи се!

Бяха се събрали само началници – Кучето и Генерала.

Като на сън, автоматично, свалих парцалите от себе си.

Селим Джума взе електрошокова палка и я разигра по зърната ми. Промуши я между краката ми. Не чувствах. Тялото ми беше безразлично. Докато зърната ми настръхваха от пръчката, никой в стаята не изпитваше емоция. Перверзията вече не ги забавляваше, а аз не можех повече да бъда наранена. Гола, изправена в средата на стаята, стоях като чучело. Палката цвърчеше, обхождайки плътта ми. Шефът я отърка в слабните ми. Задържа. Направи с гумената пръчка това, което не можеше да си позволи иначе. Отсъствах“.

„Българският министър-председател Иван Костов беше казал по националната телевизия:

– Ами, ако са виновни?! Либийската

което нас всичките ни крепеше, беше, че сме невинни и че просто, ако не мога да разчитам на човешката справедливост, със сигурност ще има Божия справедливост. Но разбрах, че на Кадафи му трябваме живи, а не умрели, за да може да постигне целите си.“

Румяна Кирилова

пропаганда, която ни описваше като пропаднали жени, без морал, способни от алчност и малодушие да убиват деца, беше пушила корени и в родината ни.

Българските дипломати под сурдинка разпространяваха вредни слухове за нас. (...)

Никой не се замисли за най-важното. Пренебрежително незабелязан остана фактът, че ние – добри или лоши, харесвани или не, нямаме нищо общо със СПИН- епидемията в Бенгази.

Либия имаше да решава свои проблеми във вътрешен и международен план и й бяха нужни заложници.

Нашата държава го разбра последна и с безразличието и погнусата си помогна да се превърнем в едни от най-скъпите заложници на света. Не знам закон, според който трябва да се помага в беда само на тези, които одобряваме.

■■■

За държавата нейните граждани бяха измет. Вместо да се застъпят за нас, тези от които очаквахме помощ, се гънеха. Гледаха либийците със срам, с неудобство. С вина. По принцип. Онази вина, вградена в душите на робите.

Дипломати, готови на угодят на Тях, отричайки се от нас. Слепи за болката ни, жестоки в думите, безчувствени с безразличието, което може да носи само Чиновника. Когато трябваше да се говори на висок глас за несправедливостта, те казваха:

– Тихо!

Когато трябваше да се възрази, те благодаряха.

Когато трябваше да видят, те си затваряха очите.

Не сме народ на честта, а на пречупения гръбнак.

Из „8 години заложници на Кадафи“